

kõige rohkem kaheksast viieni tööle minemist ainult sellel päeval, et mulle makstakse palka. Ohvitseri elukutse juures tuletan endale iga päev meelde töekspidamisi ja väärtusi ja päriselt tahan nende järgi ka elada. Neid ameteid ei ole väga palju, kus saad iga päev endale sisendada, et minu jaoks on oluline töötada kodumaa eest. See kõik tundub õige, kirjeldab Kärt ühe hingetõmbega.

Üks pool on tugev missiooni- ja kuuluvustunne, teine pool muinasjutuline meremeheromantika, mille kohaselt saab igal reedel uude, võõrasse sadamasse randuda. „Kellele ei meeldiks reisida? Mulle väga meeldib reisida, aga mulle ei meeldi, kui reis kaua kestab. Reede õhtuks tahaks tegelikult alati koju tagasi tulla,“ tunnistab Kärt.

Enne esimest pikemat mere-reisi, õppused Lääne- ja Põhjamerele ees ootamas, valitseb Kärdil nostalgia ja igatsus selle järele, mis kodus nägemata ja kogemata jääb. „Ma ei saa koduseid kasvuhoonetomateid sel aastal süüa.“ Samas ei ole Kärdi hinnangul merel olles tõenäoliselt see aeg jõuludeni, mil jälle koduranda saab, kuigi pikk, kuna pidevalt on huvitav ja tegutsemist on palju. Kodus ootaja jaoks on aeg tõenäoliselt pikem.

Sõjakooli esimesest kursusest saati on Kärdil olnud kord aastas praktika, aga need on siiani olnud kõik sellised, et reede õhtuks saab koju minna. Nüüd, mil see artikkel ilmub, on Kärt juba merel ja osaleb NATO liikmesriikide alalises miinitõrje grupis. Ohvitserina peab ta oma vahi ajal olema alati valmis ja vastutab terve laeva ja ligi 40-pealise meeskonna ohutuse eest. Üheks vahiohvitseri ülesandeks on ka laeva juhtimine. „Annad oma roolimehele juhiseid. Ise roolima ei pea, aga käskluse annad küll,“ selgitab Kärt.

Lapsest saati sportlik

Raske öelda, kas Kärt on sportlik tänu oma elukutsele või on ta valinud oma elukutse, kuna on niivõrd sportlik. Sporditegemise harjumus pärineb tal juba lapseeest. „Mäletan, kuidas me isa ja vennaga tegime hommikujooksu ja kuidas me sõitsime Märjamaa ujulasse, kus alati toimus mingisugune perekondlik võistlus. Isa on meid kogu aeg kasvatanud nii, et füüsilise koormus on päeva osa, see on lõbus ja lahe ega ole kohustus.“

Koos vennaga käis Kärt lapse- na ka isa läbi viidud judo-trennides. Isa enam trenne ei anna ning Kärdi huvi judo vastus hakkas hääbuma juba keskkoolis. Ülikooli ajal proovis Kärt enda sõnutsi igasuguseid asju, nagu näiteks ladina-ameerika tants. Seal edasi kaitseväs ja sõjakoolis „rihma lödvaks“ enam lasta ei saanudki ning millalgi sõjakooliõpingute ajal tundis Kärt, et kuigi niisama liigutamine on tore, võiks võib-

olla natuke võistelda ka.

“Võistlusele lähed ja proovid alati olla parem enda eilsest tulemusest, olla edukam, kui olid eelmine kord. Usun sellesse, et iga füüsilise ületusega, mis sa teed, saad selle võrra ka vaimsel tugevamaks,“ põhjendab Kärt. Miks just triatlon on see, mida Kärt otsustas harrastama hakata, peitub Kärdi sõnul asjaolus, et neid spordialasid ei olegi väga palju, mida saaks täiskasvanuna täiesti nullist alustada ning mille varustus ei oleks väga kallis. “Olen leidnud, et ujuda, ratas sõita ja joosta on see, mida mulle väga meeldib teha.”

Tänavu täitus Kärdil kolmas suvi triatlonidel osaleda. Enne alustamist kogus alati eesmärgipäraselt tegutsev Kärt aasta aega raha, et osta jalgratas ning esimesele võistlusele läks Kärt enda sõnul “tuimalt peale”. “Mõtlesin, et oskan ju ujuda, jalgrattaga sõita ja joosta.” Võistluse võib lugeda edukaks, ta ei katkestanud, aga ka huvitavaks, kuna trikoosäär hakkas seestpoolt võistluse käigus tasapisi hargnema. Õnneks auk piinlikult kaugel ei hargnenud. Küll aga hakkas sellest võistlusest alates hargnema Kärdis sportlik hasart.

Loosi tahtel Ironman'ile

Saanud innustust, otsustas Kärt osaleda iga-aastases projektis “Eesmärgiks SEB Tallinna maraton”. Eelmisel aastal kandideeris projektis koos Kärdiga 96 inimest, kellest kuus valiti hääletusvooru ning lõpuks osutus kõigi seast silmapaistvamaks just Kärt, kellest treeniti kuue kuuga maratonijooksja.

“See oli mu esimene maraton. Juba mõte tundus mu jaoks hirmus,“ kirjeldab enne üksnes poolmaratoni jooksnud Kärt. SEB Tallinna maratonil joostud aeg sai Kärdi jaoks ootuspärasest aeglasem. “Ma kõndisin palju. Vaimset oli mul väga raske läbida see 42 kilomeetrit, oli kuum ja raske.”

Kuskil oma esimeseks maratoniks treenimise vahepeal otsustas Kärt nagu miljonid teisedki osaleda ühes Facebooki auhinnamängus. “Mõtled alati, et kes nende loosidega ikka võidab. Kui mängus osalesin, ei teadvustanud endale, mis siis saab, kui päriselt võidan. Ja mina võitsingi!” Nii sai Kärt paar päeva enne eelmisi jõulupühi rõõmusõnumi, et võitis pääsme sel suvel toimunud täispikale Ironman'i võistlusele Prantsusmaal, kus ujuti 3,8 km, sõideti jalgrattaga 180 km ja joosti 42,2 km.

“Ilma võiduta ei oleks ma sellist teekonda ette võtnud. Samuti ei oleks ma valmis olnud maksma ühe päeva eest niivõrd palju.” Nimelt maksab Ironman'i võistlusel osalemine umbkaudu viissada eurot.

Sellest hetkest hakkas Kärt töötama selle nimel, et täide viia üks oma suur unistus. Samal ajal hakkasid täituma ka teised eesmärgid. “Olin üsna kindel,

Kärt on leidnud, et talle meeldib väga ujuda, ratas sõita ja joosta.

Kärt osaleb aasta jooksul umbes 30 võistlusel. Pildil poseerib ta Kilingi-Nõmme möödunud aasta mitmevõistluse rändkarikaga.

et see on liiga suur tükk minu jaoks. Kooli lõpetamine oli ees ja päriselt ei olnud aega, et trenni teha. Tahtsin ka varasema jalgratta välja vahetada ja uut rattast veel ei olnud,“ kirjeldab Kärt.

Kärdi ettevalmistus triatlonihooajaks algab reeglina hülissügisel või talvel. “Käin sisehallis jooksutrennides, ujulas ujumas, sisejalgratta trennis ehk spinningus. Ma ei piitsuta end üleliia, aga proovin käia nädalas 5-6 korda trennis. Aasta peale on mul keskmiselt umbes 30 võistlust olnud ja kui tunnen, et töö-

või koolis on pingelisem periood, püüan südant mitte valutada, kui trenn ära jääb,“ selgitab ta.

Kindlasti kuulub aga Kärdi hommikurutiini jooksuring, mille ta võtab ette ükskõik mis ilmaga. “Piisab kolmest sörgikilomeetrist, et päev täistuuridel käima tõmmata. Kui töö on mereväe baasis, jooksin hommikuti tööle ja hüppan merre, talviti tuleb selleks vahel jäässe enne auk sisse saada.” Kui ta ei ole just parasjagu merel, elab ja töötab Kärt enamuse ajast just Tallinnas.

Eelmisel ettevalmistushooajal pani regulaarsetele trennidele põntsu sõjakooli viimane praktika. “Seal võetakse sinust viimane välja, et kas tahad saada ohvitseriks või ei taha, ja ei ole väga palju aega kõrvaliste asjadega tegeleda. Siis oli kuus nädalat täiesti nullperiood, mis tekitas omajagu trotsi.” Kärt tõdeb, et ei ole kunagi väga hea üksi treenija olnud ning kuigi Ironman'i jaoks trennides oli tal treener kõne kaugusel, tundis ta puudust sellest, et keegi ka füüsiliselt kõrval oleks.

Nutu ja naeru vahepeal

Enne Ironman'ile sõitmist osales Kärt Rootsisis toimunud poolpikal Ironman'i triatlonil ning oli Prantsusmaale jõudmise ajaks jooksnud maratoni kokku kahel korral. Ujunud ega rattaga sõitnud polnud ta seni kunagi veel nii pikalt järjest.

Kokku 14 tundi ja 46 minutit kestnud triatlonil tundis Kärt end oma sõnutsi üllatavalt hästi. “Nägin seitset inimest, kes kukkusid jala pealt. Seal oli natuke alla 2100 tõusumetri ja ühe tavalise eesti inimese jaoks on seda hullult palju. Rattarada oli väga raske. Kui jõudsin rattaga üles, öeldi, et varjus on 45 kraadi. See temperatuur oli väga karm minu jaoks,“ kirjeldab Kärt võistluse raskemaid hetki.

Masked hetked olid väga raske, aga helged jällegi meeliülevadalt helged. “Kui jooksus oli päris vähe jäänud veel, mõtlesin, et nii ilus päev on ja kõik on hästi läinud, midagi ei ole katki ja kuskilt ei valuta, siin on meeletu kuumus ja mul on ikka nii hea tunne. Mul oli kõige rohkem hea meel selle üle, et mul endaga koos nii tore oli olnud. Kui oled tükk aega üks, hakkad endaga vestlusi pidama, aga see on hoopis teistmoodi, kui sa oled kodus ja raadio ei mängi.” Kärdi kogemuse kohaselt on selliste pikkade distantside läbimisel kõige raskem iseendaga läbisaamine ja vaimu tugevana hoidmine.

“Olen väga emotsionaalne,“ alustab Kärt, kui küsin Ironman'il finišeerimise kohta, ja jätkab siis: “Seal on kaamera finišis, sõbrad ja perekond vaatasid ja ma mõtlesin, et ma ei nuta, ükskõik, kui rõõmus olen, aga paar pisarat ikka tuli. See oli selline hästi lahe, nutu ja naeru vahepealne emotsioon. Kui väga suur unistus täitub, siis oled korraks täiesti tühi, see on läbi, saad linnukese teha, see asi on nüüd tehtud.”

Tuleviku eesmärkidest ja unistustest rääkides ütleb Kärt, et hetkel ei ole millestki suurest rääkida. “Ma loodan küll, et miski varsti raputab mind jälle, et tekib uus eesmärk, mille nimel pingutada.”

Teine pool Kärdist tahaks aga kunagi tagasi elama ja lapsi kasvatama tulla. Igasugu eesmärkide saavutamise kõrval peab Kärt nimelt kõige tähtsamaks siiski inimesi enda ümber, oma perekonda. “Ilma inimesteta ei ole see kõik midagi väärt,“ tõdeb ta.